

TRACTATENBLAD

VAN HET

KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

JAARGANG 1991 Nr. 11

A. TITEL

Verdrag betreffende de bevordering van werkgelegenheid en de bescherming tegen werkloosheid (Verdrag Nr. 168 aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie in haar vijftiende zitting); Genève, 21 juni 1988

B. TEKST

De tekst van het Verdrag is geplaatst in *Trb.* 1989, 140.

C. VERTALING

Verdrag betreffende de bevordering van werkgelegenheid en de bescherming tegen werkloosheid

De Algemene Conferentie van de Internationale Arbeidsorganisatie,

Bijeengeroepen te Genève door de Raad van Beheer van het Internationaal Arbeidsbureau en aldaar bijeengekomen op 1 juni 1988 in haar vijftiende zitting, en

Met nadruk wijzend op het belang van werk en produktieve arbeid in elke samenleving, niet alleen wegens de rijkdommen die zo voor de samenleving worden geschapen, maar ook wegens de inkomsten die werkenden hierdoor verwerven, de rol die zij aldus in de maatschappij kunnen spelen en het gevoel van eigenwaarde dat mensen eraan ontleen, en

Herinnerend aan de bestaande internationale normen op het gebied van werkgelegenheid en bescherming tegen werkloosheid (het Verdrag en de Aanbeveling ter verzekering van uitkeringen of bijstand aan onvrijwillig werklozen, 1934, de Aanbeveling betreffende de werkloosheid van jeugdige personen, 1935, de Aanbeveling betreffende

de zekerheid van inkomen, 1944, het Verdrag betreffende minimumnormen van sociale zekerheid, 1952, het Verdrag en de Aanbeveling betreffende werkgelegenheidspolitiek, 1964, het Verdrag en de Aanbeveling betreffende menselijke hulpbronnen, 1975, het Verdrag en de Aanbeveling betreffende de bestuurstaak op het gebied van de arbeid, 1978 en de Aanbeveling betreffende het werkgelegenheidsbeleid (1984), en

In aanmerking nemende de wijdverspreide werkloosheid en het gebrek aan werkgelegenheid waardoor diverse landen over de gehele wereld in alle stadia van ontwikkeling worden getroffen en in het bijzonder de problemen van jongeren, van wie velen voor het eerst werk zoeken, en

Overwegende dat er zich sinds de aanneming van de hierboven vermelde internationale akten betreffende bescherming tegen werkloosheid belangrijke nieuwe ontwikkelingen hebben voltrokken op het gebied van de wetgeving en de praktijken in vele Lidstaten die herziening van de bestaande normen noodzakelijk maken, in het bijzonder van het Verdrag ter verzekering van uitkeringen of bijstand aan onvrijwillig werklozen, 1934, en van de aanneming van nieuwe internationale normen met betrekking tot de bevordering van volledige, produktieve en uit vrije wil gekozen werkgelegenheid, met alle passende middelen, met inbegrip van de sociale zekerheid en

Opmerkende dat de bepalingen inzake werkloosheidsuitkeringen van het Verdrag betreffende de minimumnormen van sociale zekerheid, 1952, een niveau van bescherming vastleggen, dat thans door de meeste bestaande uitkeringsstelsels in de geïndustrialiseerde landen wordt overtroffen en dat deze normen, anders dan normen met betrekking tot andere uitkeringen, niet zijn vervangen door hogere normen, maar dat de desbetreffende normen nog altijd als doel kunnen worden nagestreefd door ontwikkelingslanden die in staat zijn een stelsel voor werkloosheidsuitkeringen op te zetten, en

Erkennende dat een beleid, dat leidt tot stabiele, aanhoudende, niet-inflatoire economische groei en tot een soepel reageren op veranderingen, alsook tot het scheppen en bevorderen van alle vormen van produktieve en uit vrije wil gekozen arbeid, met inbegrip van kleine ondernemingen en coöperaties, zelfstandig ondernemerschap en lokale initiatieven voor werkgelegenheid, zelfs door de herverdeling van thans voor de financiering van louter op hulp gerichte activiteiten bestemde gelden ten bate van activiteiten die de werkgelegenheid bevorderen, met name beroepsvoorlichting en -opleiding en her- en omscholing, de beste bescherming biedt tegen de ongunstige gevolgen van onvrijwillige werkloosheid, maar dat onvrijwillige werkloosheid desondanks bestaat en dat het daarom van belang is te waarborgen dat de stelsels van sociale zekerheid voorzien

in hulp bij het vinden van werk en in economische steun aan diegenen die onvrijwillig werkloos zijn, en

Hebbende besloten tot de aanneming van bepaalde voorstellen met betrekking tot de bevordering van werkgelegenheid en sociale zekerheid, welke als vijfde punt op de agenda van deze zitting staan vermeld, met het oog op met name de herziening van het Verdrag ter verzekering van uitkeringen of bijstand aan onvrijwillig werklozen, 1934, en

Besloten hebbende dat deze voorstellen de vorm zullen krijgen van een internationaal verdrag,

Neemt heden de tweeëntwintigste juni van het jaar negentienhonderdachtentachtig het volgende verdrag aan, dat kan worden aangehaald als het Verdrag ter bevordering van werkgelegenheid en bescherming tegen werkloosheid, 1988:

I. ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

In dit Verdrag:

- a. omvat de term „wetgeving” alle regels, alsmede wetten en voorschriften met betrekking tot sociale zekerheid;
- b. betekent de term „voorgescreven” vastgesteld door of krachtens de nationale wetgeving.

Artikel 2

Ieder Lid dient passende stappen te ondernemen ten einde zijn stelsel voor bescherming tegen werkloosheid en zijn werkgelegenheidsbeleid te coördineren. Hiertoe dient het te trachten te waarborgen dat zijn stelsel van bescherming tegen werkloosheid en, in het bijzonder, de methoden voor het verlenen van een werkloosheidsuitkering bijdragen tot de bevordering van volledige, produktieve en uit vrije wil gekozen arbeid en dat deze niet van zodanige aard zijn dat zij werkgevers ontmoedigen om produktieve arbeid aan te bieden en werknemers demotiveren om die te zoeken.

Artikel 3

De bepalingen van dit Verdrag dienen te worden ten uitvoer gelegd in overleg en samenwerking met de organisaties van werkgevers en werknemers en in overeenstemming met de nationale praktijk.

Artikel 4

1. Ieder Lid dat dit Verdrag bekrachtigt, kan, door middel van een verklaring gevoegd bij zijn bekrachtiging, de bepalingen van Deel VII uitsluiten van de verplichtingen die het door de bekrachtiging aanvaardt.

2. Ieder Lid dat een dergelijke verklaring heeft afgelegd, kan deze te allen tijde intrekken door middel van een latere verklaring.

Artikel 5

1. Ieder Lid kan door een verklaring, gevoegd bij zijn bekrachtiging, hoogstens twee van de tijdelijke uitzonderingen maken zoals voorzien in artikel 10, vierde lid, artikel 11, derde lid, artikel 15, tweede lid, artikel 18, tweede lid, artikel 19, vierde lid, artikel 23, tweede lid, artikel 24, tweede lid, en artikel 25, tweede lid. Zulk een verklaring dient de redenen te vermelden die deze uitzonderingen rechtvaardigen.

2. Niettegenstaande de bepalingen van het eerste lid kan een Lid, wanneer zulks is gerechtvaardigd op grond van de mate van bescherming die zijn sociale-zekerheidsstelsel biedt, door middel van een verklaring, te voegen bij zijn bekrachtiging, zich de tijdelijke uitzonderingen voorbehouden als voorzien in artikel 10, vierde lid, artikel 11, derde lid, artikel 15, tweede lid, artikel 18, tweede lid, artikel 19, vierde lid, artikel 23, tweede lid, artikel 24, tweede lid, en artikel 25, tweede lid. Zulk een verklaring dient de redenen te bevatten die deze uitzonderingen rechtvaardigen.

3. Ieder Lid dat een verklaring heeft afgelegd ingevolge het eerste of het tweede lid van dit artikel, dient in de rapporten die het ingevolge artikel 22 van het Statuut van de Internationale Arbeidsorganisatie moet indienen met betrekking tot de toepassing van dit Verdrag, ter zake van iedere uitzondering die het zich voorbehoudt een verklaring op te nemen

- a. dat de reden die het daarvoor had, nog altijd bestaat; of
- b. dat het met ingang van een bepaalde datum afziet van zijn recht op de desbetreffende uitzondering.

4. Ieder Lid dat een verklaring ingevolge het eerste of het tweede lid heeft afgelegd, dient, naar gelang van de bewoordingen van een zodanige verklaring en wanneer de omstandigheden dat toelaten –

- a. mogelijke gedeeltelijke werkloosheid onder het sociale-zekerheidsstelsel te laten vallen;
- b. het aantal beschermde personen te vergroten;
- c. het bedrag van de uitkeringen te verhogen;
- d. de duur van de wachttijd te verkorten;
- e. de duur van de uitkeringsperiode te verlengen;

S. 11
o. p. 5 v. 1

f. de wettelijke sociale-zekerheidsstelsels aan te passen aan de beroepsomstandigheden van deeltijdwerkers;

g. ernaar te streven te verzekeren dat er medische verzorging wordt geboden aan degenen die een werkloosheidsuitkering ontvangen en aan personen te hunnen laste;

h. ernaar te streven te waarborgen dat rekening wordt gehouden met de periodes gedurende welke zulk een uitkering wordt betaald voor het verkrijgen van het recht op sociale-zekerheidsuitkeringen, en waar passend, bij de berekening van uitkeringen bij arbeidsongeschiktheid, ouderdom en ten behoeve van nabestaanden.

Artikel 6

1. Ieder Lid dient te waarborgen dat alle beschermde personen gelijk worden behandeld, zonder onderscheid naar ras, huidskleur, geslacht, godsdienst, politieke overtuiging, nationale afkomst, nationaliteit, etnische of maatschappelijke herkomst, invaliditeit of leeftijd.

2. De bepalingen van het eerste lid verzetten zich niet tegen het invoeren van speciale maatregelen die zijn gerechtvaardigd door de omstandigheden van bepaalde groepen in het kader van de stelsels bedoeld in artikel 12, tweede lid, of beogen te beantwoorden aan de bijzondere behoeften van categorieën personen die bepaalde problemen tegenkomen op de arbeidsmarkt, met name kansarme groepen, of tegen het sluiten van bilaterale of multilaterale overeenkomsten tussen Staten met betrekking tot werkloosheidsuitkeringen op basis van wederkerigheid.

II. BEVORDERING VAN PRODUKTIEVE ARBEID

Artikel 7

Ieder lid dient als prioritaire doelstelling een beleid te formuleren ter bevordering van volledige, produktieve en uit vrije wil gekozen arbeid, met alle daartoe passende middelen, met inbegrip van de sociale zekerheid. Deze middelen zouden met name dienen te omvatten arbeidsbemiddeling, beroepsopleiding en beroepsvoorlichting.

Artikel 8

1. Ieder lid dient ernaar te streven afhankelijk van zijn nationale wetgeving en praktijk speciale programma's op te zetten om aanvullende kansen op werkgelegenheid en ondersteuning bij het vinden van werk te bevorderen en uit vrije wil gekozen, produktieve arbeid aan te moedigen voor bepaalde categorieën kansarme personen die moeilijkheden hebben of zouden kunnen krijgen bij het vinden van duurzame werkgelegenheid, zoals vrouwen, jongeren, gehandicapten,

ouderen, langdurig werklozen, legaal in het land verblijvende migrerende werknemers en werknemers die worden getroffen door structurele veranderingen.

2. Ieder Lid dient in zijn ingevolge artikel 22 van het Statuut van de Internationale Arbeidsorganisatie in te dienen rapporten te vermelden voor welke categorieën personen het op zich neemt werkgelegenheidsprogramma's te bevorderen.

3. Ieder Lid dient ernaar te streven de bevordering van produktieve arbeid geleidelijk uit te breiden tot een groter aantal categorieën dan aanvankelijk het geval was.

Artikel 9

De in dit Deel beoogde maatregelen dienen te worden getroffen tegen de achtergrond van het Verdrag en de Aanbeveling betreffende de ontwikkeling van menselijke hulpbronnen 1975, en de Aanbeveling betreffende het werkgelegenheidsbeleid (Aanvullende Bepalingen), 1984.

III. GEDEKTE RISICO'S

Artikel 10

1. De risico's waarop dit Verdrag van toepassing is, dienen onder voorgeschreven voorwaarden, te omvatten volledige werkloosheid, te omschrijven als het verlies van inkomsten uit arbeid ten gevolge van het onvermogen passende arbeid te verkrijgen, naar behoren rekening houdend met de bepalingen van artikel 21, tweede lid, wanneer het een persoon betreft die in staat is tot werken, beschikbaar is voor werk en op dat moment werk zoekt.

2. Ieder Lid dient ernaar te streven de bescherming van het Verdrag, onder voorgeschreven voorwaarden, uit te breiden tot de volgende risico's:

a. verlies van inkomsten uit arbeid als gevolg van gedeeltelijke werkloosheid, te omschrijven als een tijdelijke vermindering van het normale of wettelijk bepaalde aantal arbeidsuren; en

b. schorsing of vermindering van inkomsten uit arbeid als gevolg van een tijdelijke opschorting van werk,

zonder dat de arbeidsrelatie wordt verbroken om redenen van, met name, economische, technologische, structurele of vergelijkbare aard.

3. Ieder Lid dient er bovendien naar te streven te voorzien in de uitbetaling van een uitkering aan deeltijdwerkers die daadwerkelijk op zoek zijn naar voltijdarbeid. Het totale bedrag van de uitkering en hun inkomsten uit deeltijdarbeid kan zodanig zijn dat er een stimulans blijft om voltijdarbeid te aanvaarden.

4. Wanneer er een verklaring afgelegd ingevolge artikel 5 van kracht is, kan de tenuitvoerlegging van het tweede en derde lid worden uitgesteld.

IV. BESCHERMDE PERSONEN

Artikel 11

1. De beschermde personen dienen voorgeschreven categorieën werknemers te omvatten bestaande uit ten minste 85% van alle werknemers, met inbegrip van ambtenaren en leerlingen.

2. Niettegenstaande de bepalingen van het eerste lid kunnen ambtenaren, wier arbeidsplaats door de nationale wetgeving wordt gegarandeerd tot aan de normale pensioengerechtigde leeftijd, van bescherming worden uitgesloten.

3. Wanneer een verklaring afgelegd ingevolge artikel 5 van kracht is, dienen de beschermde personen te omvatten:

a. voorgeschreven categorieën werknemers, die ten minste 50% van alle werknemers vormen; of

b. wanneer dit specifiek wordt gerechtvaardigd door het ontwikkelingsniveau, voorgeschreven categorieën werknemers, die te zamen ten minste 50% van alle werknemers, werkzaam in industriële ondernemingen met 20 of meer werknemers, vormen.

V. WIJZEN VAN BESCHERMING

Artikel 12

1. Tenzij in dit Verdrag anders is bepaald, kan ieder Lid zelf bepalen welke wijze of wijzen het kiest om de bepalingen van het Verdrag uit te voeren, hetzij door een stelsel dat op bijdragen is gebaseerd, hetzij door een niet op bijdragen gebaseerd stelsel, danwel door een combinatie van beide stelsels.

2. Indien de wetgeving van een Lid alle inwoners beschermt, wier middelen gedurende de onvoorziene omstandigheid niet de voorgeschreven grenzen overschrijden, kan de geboden bescherming evenwel worden beperkt al naar de middelen waarover de gerechtigde en zijn of haar familie beschikken, in overeenstemming met de bepalingen van artikel 16.

VI. TE VERLENEN UITKERINGEN

Artikel 13

De in de vorm van periodieke betalingen aan werklozen verstrekte uitkeringen kunnen worden gerelateerd aan de wijzen van bescherming.

Artikel 14

In gevallen van volledige werkloosheid dienen de uitkeringen te worden verstrekt in de vorm van periodieke betalingen, die op zodanige wijze worden berekend dat zij de gerechtigde een gedeeltelijke en tijdelijke vervanging van het loon verschaffen en dat te gelijker tijd wordt vermeden dat deze wordt gedemotiveerd om te gaan werken en dat het een remmende uitwerking heeft op het scheppen van werkgelegenheid.

Artikel 15

1. In gevallen van volledige werkloosheid en schorsing van inkomsten uit arbeid als gevolg van een tijdelijke opschorting van werkzaamheden zonder dat de arbeidsrelatie wordt verbroken, dienen, wanneer zulk een situatie is gedekt, uitkeringen te worden toegekend in de vorm van periodieke betalingen die als volgt dienen te worden berekend:

a. wanneer deze uitkeringen zijn gebaseerd op door of namens de beschermde persoon betaalde bijdragen of op eerdere inkomsten uit arbeid, dienen zij te worden vastgesteld op ten minste 50% van de vroegere inkomsten uit arbeid, waarbij het is toegestaan een maximumbedrag voor de uitkering of voor de in aanmerking te nemen inkomsten vast te stellen, dat bijvoorbeeld zou kunnen worden gerelateerd aan het loon van een geschoolde handarbeider of aan het gemiddelde loon van de werknemers in de betrokken regio;

b. wanneer zodanige uitkeringen niet zijn gebaseerd op bijdragen of vroegere inkomsten uit arbeid, dienen zij te worden vastgesteld op ten minste 50% van het wettelijk minimumloon of van het loon van een ongeschoolde arbeider, danwel op een niveau dat het essentiële minimum biedt voor de primaire kosten van levensonderhoud, waarbij het hoogste bedrag dient te worden aangehouden.

2. Wanneer een verklaring, afgelegd ingevolge artikel 5, van kracht is, dient het bedrag van de uitkeringen tenminste gelijk te zijn aan:

a. 45% van de vroegere inkomsten uit arbeid; of

b. 45% van het wettelijk minimumloon of van het loon van een ongeschoolde arbeider, maar niet lager dan een niveau dat het

essentiële minimum biedt voor de primaire kosten van levensonderhoud.

3. Indien passend, kunnen de in het eerste en tweede lid vermelde percentages worden bereikt door de netto periodieke betalingen na afdracht van belasting en bijdragen te vergelijken met de netto inkomsten uit arbeid na afdracht van belasting en bijdragen.

Artikel 16

Niettegenstaande de bepalingen van artikel 15 kan de uitkering die wordt toegekend na de in artikel 19, tweede lid, letter a. vermelde aanvankelijke periode, alsmede de door een Lid in overeenstemming met artikel 12, tweede lid, betaalde uitkeringen worden vastgesteld rekening houdende met andere middelen, boven een voorgeschreven grens, waarover een gerechtigde en zijn of haar gezin kunnen beschikken, zulks in overeenstemming met een voorgeschreven schaal. In ieder geval dienen deze uitkeringen, in combinatie met eventuele andere uitkeringen waarop de betrokkenen mogelijk recht kunnen doen gelden, hun gezonde en redelijke levensomstandigheden te garanderen, in overeenstemming met nationale normen.

Artikel 17

1. Wanneer de wetgeving van een Lid het recht op een werkloosheidsuitkering afhankelijk stelt van het vervullen van een referentieperiode, mag de duur van deze periode niet langer zijn dan nodig wordt geacht om misbruik te voorkomen.

2. Ieder Lid dient te trachten bovenbedoelde periode aan te passen aan de beroepsomstandigheden van seizoenarbeiders.

Artikel 18

1. Indien de wetgeving van een Lid bepaalt dat in gevallen van volledige werkloosheid er eerst een wachttijd moet zijn vervuld alvorens tot betaling van een uitkering wordt overgegaan, mag die periode de zeven dagen niet te boven gaan.

2. Wanneer een verklaring afgelegd ingevolge artikel 5 van kracht is, mag de wachttijd de tien dagen niet te boven gaan.

3. In het geval van seizoenarbeiders kan de in het eerste lid vermelde wachttijd worden aangepast aan hun beroepsomstandigheden.

Artikel 19

1. De uitkeringen toe te kennen in gevallen van volledige werkloos-

heid en schorsing van de inkomsten uit arbeid als gevolg van een tijdelijke opschorting van werkzaamheden zonder dat de arbeidsrelatie wordt verbroken, dienen tijdens de gehele duur van deze omstandigheden te worden uitbetaald.

2. Desondanks geldt dat, in geval van volledige werkloosheid:

- a. de aanvankelijke periode gedurende welke de in artikel 15 bedoelde uitkering wordt betaald per geval van werkloosheid kan worden beperkt tot 26 weken, of tot 39 weken in een periode van 24 maanden;

- b. in geval van werkloosheid die voortduurt na deze eerste uitkeringsperiode, de duur van de betaling van de uitkeringen, eventueel berekend in samenhang met de middelen waarover de gerechtigde en zijn of haar gezin kunnen beschikken, overeenkomstig de bepalingen van artikel 16, kan worden beperkt tot een voorgeschreven periode.

3. Indien de wetgeving van een Lid bepaalt dat de duur van de eerste periode van betaling van de uitkering, zoals voorzien in artikel 15, afhankelijk is van de duur van de referteperiode, dient de voor de betaling van uitkeringen vastgestelde termijn gemiddeld tenminste 26 weken te belopen.

4. Wanneer er een verklaring afgelegd ingevolge artikel 5 van kracht is, kan de periode gedurende welke een uitkering wordt betaald, worden beperkt tot 13 weken over elke periode van 12 maanden of tot een gemiddelde van 13 weken indien de wetgeving bepaalt dat de duur van de eerste periode van betaling van de uitkering afhankelijk is van de duur van de referteperiode.

5. In de in het tweede lid, letter b, bedoelde gevallen dient ieder Lid ernaar te streven passende aanvullende hulp aan de betrokken personen te verlenen ten einde hen in staat te stellen, met name met behulp van de in Deel II vermelde maatregelen, produktieve en uit vrije wil gekozen arbeid te vinden.

6. De periode gedurende welke de uitkering wordt betaald aan seizoenarbeiders, kan worden aangepast aan hun beroepsomstandigheden, ongeacht de bepalingen van het tweede lid, letter b.

Artikel 20

De uitkering waarop een beschermd persoon recht zou hebben gehad in gevallen van volledige of gedeeltelijke werkloosheid danwel schorsing van inkomsten uit arbeid als gevolg van de tijdelijke opschorting van werkzaamheden, zonder dat de arbeidsrelatie wordt verbroken, kan worden geweigerd, ingetrokken, geschorst of verminderd in een mate als voorgeschreven:

- a. zolang de betrokkene zich niet op het grondgebied van het Lid bevindt;

b. wanneer door de bevoegde autoriteit is vastgesteld dat de betrokkene weloverwogen heeft bijgedragen aan zijn of haar ontslag;

c. wanneer de bevoegde autoriteit heeft vastgesteld dat de betrokkene zonder goede gronden vrijwillig zijn betrekking heeft opgezegd;

d. zolang er een arbeidsconflict loopt, wanneer de betrokkene zijn werkzaamheden heeft gestaakt om aan een arbeidsconflict deel te nemen of wanneer hem of haar als direct gevolg van een staking van de werkzaamheden ten gevolge van dit arbeidsconflict het werken wordt belet;

e. wanneer de betrokkene langs frauduleuze weg heeft getracht uitkeringen te verkrijgen of deze verkregen;

f. wanneer de betrokkene zonder goede gronden heeft nagelaten gebruik te maken van de beschikbare voorzieningen inzake tewerkstelling, beroepsvoorlichting, opleiding, omscholing of herintreding in passend werk;

g. zolang de betrokkene een andere uitkering tot behoud van inkomen ontvangt, waarin de wetgeving van het betrokken Lid voorziet, met uitzondering van gezinsbijslagen, mits het gedeelte van de uitkering dat wordt geschorst die andere uitkering niet overtreft.

Artikel 21

1. De uitkering waarop een beschermd persoon recht zou hebben bij volledige werkloosheid kan worden geweigerd, ingetrokken, geschorst of in een voorgeschreven mate verminderd, wanneer de betrokkene weigert passende arbeid te aanvaarden.

2. Bij het beoordelen van de vraag of arbeid passend is, dient met name, onder voorgeschreven voorwaarden en in passende mate, rekening te worden gehouden met de leeftijd van de werkloze, de diensttijd in zijn vorige werkring, zijn ervaring, de duur van zijn werkloosheid, de stand van de arbeidsmarkt, de gevolgen van de desbetreffende arbeidsplaats voor zijn persoonlijk leven en zijn gezinsomstandigheden en met de vraag of de betrekking vacant is gekomen als direct gevolg van het staken van werkzaamheden wegens een lopend arbeidsconflict.

Artikel 22

Wanneer een beschermd persoon rechtstreeks van zijn werkgever of uit enige andere bron ingevolge de nationale wetgeving of collectieve overeenkomsten, een ontslaguitkering heeft ontvangen, waarvan het voornaamste doel is bij te dragen in de compensatie van het verlies van inkomsten uit arbeid bij volledige werkloosheid:

a. kan de werkloosheidsuitkering waarop de betrokken persoon recht zou hebben, worden geschorst voor een periode overeenkomend

met de periode gedurende welke de ontslaguitkering compensatie biedt voor het verlies van inkomsten uit arbeid; of

b. kan de ontslaguitkering worden verminderd met een bedrag overeenkomend met de in een bedrag ineens omgerekende waarde van de werkloosheidsuitkering, waarop de betrokkene recht heeft, gedurende een periode overeenkomend met de periode gedurende welke de ontslaguitkering compensatie biedt voor het verlies van inkomsten uit arbeid ter keuze aan elk Lid.

Artikel 23

1. Elk Lid welks wetgeving voorziet in het recht op medische verzorging en deze direct of indirect afhankelijk stelt van beroeps-werkzaamheden dient ernaar te streven onder voorgeschreven voorwaarden het verstrekken van medische verzorging aan personen die een werkloosheidsuitkering ontvangen en de personen te hunnen laste, te verzekeren.

2. Wanneer een verklaring afgelegd uit hoofde van artikel 5 van kracht is, kan de toepassing van het eerste lid worden uitgesteld.

Artikel 24

1. Elk Lid dient ernaar te streven personen die een werkloosheidsuitkering ontvangen onder voorgeschreven voorwaarden te garanderen dat de periodes gedurende welke uitkeringen worden betaald, in aanmerking worden genomen:

a. voor de verwerving van het recht op en, indien van toepassing, de berekening van uitkeringen bij invaliditeit, ouderdom en aan nabestaanden, en

b. voor de verwerving van het recht op medische verzorging en uitkeringen wegens ziekte en moederschap en gezinsbijslagen na het einde van de werkloosheid,

wanneer de wetgeving van het betrokken Lid in zulke uitkeringen voorziet en deze direct of indirect afhankelijk stelt van beroeps-werkzaamheden,

2. Wanneer een verklaring afgelegd ingevolge artikel 5 van kracht is, kan de toepassing van het eerste lid worden uitgesteld.

Artikel 25

1. Elk Lid dient te verzekeren dat de wettelijke regelingen inzake sociale zekerheid die zijn gebaseerd op beroeps-werkzaamheden worden aangepast aan de beroepsomstandigheden van deeltijdwerkers, tenzij hun arbeidsuren of inkomsten onder voorgeschreven voorwaarden als te verwaarlozen kunnen worden beschouwd.

2. Wanneer een verklaring afgelegd uit hoofde van artikel 5 van kracht is, kan de toepassing van het eerste lid worden uitgesteld.

VII. BIJZONDERE BEPALINGEN VOOR PERSONEN DIE VOOR HET EERST WERK ZOEKEN

Artikel 26

1. De Leden dienen rekening te houden met het feit dat er vele categorieën werkzoekenden zijn die nooit zijn erkend als werkloos of niet langer als zodanig worden erkend, of die nooit waren gedekt of niet langer zijn gedekt door regelingen inzake uitkeringen bij werkloosheid. Dientengevolge dienen tenminste drie van de volgende tien categorieën werkzoekenden een sociale uitkering te ontvangen, in overeenstemming met voorgeschreven voorwaarden en nadere regels:

- a. jongeren die hun beroepsopleiding hebben voltooid;
- b. jongeren die hun studie hebben voltooid;
- c. jongeren die hun militaire dienstplicht hebben vervuld;
- d. personen die zich in de voorafgaande periode hebben gewijd aan het opvoeden van een kind of het verzorgen van een persoon die ziek, invalide of bejaard is;
- e. personen wier echtgenoot is overleden, wanneer zij geen recht hebben op een nabestaandenuitkering;
- f. gescheiden of van tafel en bed gescheiden personen;
- g. uit gevangenschap ontslagen personen;
- h. volwassenen, met inbegrip van gehandicapten, die gedurende een bepaalde periode een opleiding hebben gevolgd;
- i. migrerende werknemers die terugkeren naar hun land van oorsprong, behalve voor zover zij rechten hebben verworven ingevolge de wetgeving van het land waar zij het laatst hebben gewerkt;
- j. personen die voorheen zelfstandig werkzaam waren.

2. Ieder Lid dient in de rapporten die het indient ingevolge artikel 22 van het Statuut van de Internationale Arbeidsorganisatie de categorieën van in het eerste lid opgesomde personen die het wenst te beschermen, te vermelden.

3. Ieder lid dient ernaar te streven de bescherming geleidelijk uit te breiden tot een groter aantal categorieën dan de aanvankelijk beschermde.

VIII. JURIDISCHE, ADMINISTRATIEVE EN FINANCIËLE WAARBORGEN

Artikel 27

1. Ingeval van weigering, intrekking, schorsing of vermindering van een uitkering, dan wel ingeval van een geschil ten aanzien van de

hoogte ervan, hebben de personen die een uitkering aanvragen het recht een klacht in te dienen bij de instantie die de uitkeringsregeling uitvoert en daarna in beroep te gaan bij een onafhankelijke instantie. Zij dienen schriftelijk in kennis te worden gesteld van de mogelijke procedures, die eenvoudig en snel dienen te zijn.

2. De beroepsprocedure moet de eiser, in overeenstemming met de nationale wetgeving en praktijk, in staat stellen zich te laten vertegenwoordigen of te doen bijstaan door een daartoe bevoegd persoon van zijn eigen keuze of door een afgevaardigde van een representatieve werknemersorganisatie, dan wel door een afgevaardigde van een organisatie die representatief is voor de beschermde personen.

Artikel 28

Ieder Lid dient de algemene verantwoordelijkheid te aanvaarden voor het goede beheer van de instellingen en diensten waaraan de toepassing van het Verdrag is toevertrouwd.

Artikel 29

1. Wanneer het beheer direct is toevertrouwd aan een ministerie dat verantwoording is verschuldigd aan een parlement, worden vertegenwoordigers van de beschermde personen en van de werkgevers onder voorgeschreven voorwaarden als adviseurs bij dit beheer betrokken.

2. Wanneer het beheer niet is toevertrouwd aan een ministerie dat verantwoording is verschuldigd aan een parlement:

a. dienen vertegenwoordigers van de beschermde personen deel te nemen aan het beheer of hierbij onder voorgeschreven voorwaarden als adviseurs te worden betrokken;

b. kan de nationale wetgeving tevens voorzien in de deelneming van vertegenwoordigers van werkgevers;

c. kan de wetgeving voorts voorzien in de deelneming van vertegenwoordigers van de overheidsinstanties.

Artikel 30

In gevallen waarin door de Staat of het sociale-zekerheidsstelsel subsidies worden verleend ten einde werkgelegenheid te waarborgen, dienen de Leden alle noodzakelijke maatregelen te nemen om te garanderen dat de betalingen uitsluitend voor het bestemde doel worden gedaan en om fraude of misbruik door degenen die zulke betalingen ontvangen, te voorkomen.

Artikel 31

Dit Verdrag herzielt het Verdrag ter verzekering van uitkeringen of bijstand aan onvrijwillig werklozen, 1934.

Artikel 32

De formele bekrachtigingen van dit Verdrag worden medegedeeld aan de Directeur-Generaal van het Internationaal Arbeidsbureau en door hem geregistreerd.

Artikel 33

1. Dit Verdrag is slechts verbindend voor de Leden van de Internationale Arbeidsorganisatie die hun bekrachtigingen door de Directeur-Generaal hebben doen registreren.

2. Het treedt in werking twaalf maanden na de datum waarop de bekrachtigingen van twee Leden door de Directeur-Generaal zijn geregistreerd.

3. Vervolgens treedt dit Verdrag voor ieder Lid in werking twaalf maanden na de datum waarop zijn bekrachtiging is geregistreerd.

Artikel 34

1. Ieder Lid dat dit Verdrag heeft bekrachtigd, kan het opzeggen na afloop van een termijn van tien jaar na de datum waarop het Verdrag voor het eerst in werking is getreden, door middel van een aan de Directeur-Generaal van het Internationaal Arbeidsbureau gerichte en door deze geregistreerde verklaring. De opzegging wordt eerst van kracht een jaar na de datum waarop zij is geregistreerd.

2. Ieder Lid dat dit Verdrag heeft bekrachtigd en niet binnen een jaar na afloop van de termijn van tien jaar als bedoeld in het voorgaande lid, gebruik maakt van de bevoegdheid tot opzegging voorzien in dit artikel, is voor een nieuwe termijn van tien jaar gebonden en kan daarna dit Verdrag opzeggen na afloop van elke termijn van tien jaar op de voorwaarden, voorzien in dit artikel.

Artikel 35

1. De Directeur-Generaal van het Internationaal Arbeidsbureau stelt alle Leden van de Internationale Arbeidsorganisatie in kennis van de registratie van alle bekrachtigingen en opzeggingen die hem door de Leden van de Organisatie zijn medegedeeld.

2. Bij de kennisgeving aan de Leden van de Organisatie van de

registratie van de tweede hem medegedeelde bekrachtiging, vestigt de Directeur-Generaal de aandacht van de Leden van de Organisatie op de datum waarop dit Verdrag in werking treedt.

Artikel 36

De Directeur-Generaal van het Internationaal Arbeidsbureau doet aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties mededeling, ter registratie in overeenstemming met artikel 102 van het Handvest der Verenigde Naties, van de volledige bijzonderheden omtrent alle bekrachtigingen en opzeggingen die hij overeenkomstig de bepalingen van de voorgaande artikelen heeft geregistreerd.

Artikel 37

De Raad van Beheer van het Internationaal Arbeidsbureau brengt telkens wanneer deze dit noodzakelijk acht, aan de Algemene Conferentie verslag uit over de toepassing van dit Verdrag en onderzoekt of het wenselijk is de gehele of gedeeltelijke herziening ervan op de agenda van de Conferentie te plaatsen.

Artikel 38

1. Indien de Conferentie een nieuw verdrag aanneemt, houdende gehele of gedeeltelijke herziening van dit Verdrag, zal, tenzij het nieuwe verdrag anders bepaalt:

a. bekrachtiging door een Lid van het nieuwe verdrag, houdende herziening, van rechtswege onmiddellijke opzegging van dit Verdrag ten gevolge hebben, niettegenstaande de bepalingen van artikel 39 hierboven, onder voorbehoud evenwel dat het nieuwe verdrag, houdende herziening, in werking is getreden;

b. met ingang van de datum waarop het nieuwe Verdrag, houdende herziening, in werking is getreden, kan dit Verdrag niet langer door de Leden worden bekrachtigd.

2. Dit Verdrag blijft in ieder geval naar vorm en inhoud van kracht voor de Leden die het hebben bekrachtigd en die het nieuwe verdrag, houdende herziening, niet hebben bekrachtigd.

Artikel 39

De Engelse en de Franse tekst van dit Verdrag zijn gelijkelijk gezaghebbend.

De voorgaande tekst is de authentieke tekst van het Verdrag, naar behoren aangenomen door de Algemene Conferentie van de Interna-

tionale Arbeidsorganisatie tijdens haar vijfenzeventigste zitting, die te Genève werd gehouden en op tweeëntwintig juni 1988 voor gesloten werd verklaard.

TEN BLIJKE WAARVAN wij onze handtekening hebben geplaatst op de tweeëntwintigste juni 1988.

De Voorzitter van de Conferentie,

(w.g.) WOLFGANG BEYREUTHER

De Directeur-Generaal van het Internationaal Arbeidsbureau

(w.g.) FRANCIS BLANCHARD

D. PARLEMENT

Zie *Trb.* 1989, 140.

E. BEKRACHTIGING

In overeenstemming met artikel 32 van het Verdrag heeft de volgende Staat een akte van bekrachtiging bij de Directeur-Generaal van het Internationaal Arbeidsbureau nedergelegd:

Noorwegen 19 juni 1990

G. INWERKINGTREDING

Zie *Trb.* 1989, 140.

J. GEGEVENS

Zie *Trb.* 1989, 140.

In de zesde alinea van rubriek J van *Trb.* 1989, 140 is ten onrechte melding gemaakt van Verdrag Nr. 151 en Aanbeveling 159. Die alinea dient als volgt te luiden:

Van het op 26 juni 1978 te Genève tot stand gekomen Verdrag Nr. 150 betreffende de bestuurstaak op het gebied van de arbeid: taak, functies en organisatie en de op dezelfde plaats en datum tot stand gekomen gelijknamige Aanbeveling 158, naar welk Verdrag en welke Aanbeveling in de preambule tot het onderhavige Verdrag wordt verwezen, zijn tekst en vertaling geplaatst in *Trb.* 1978, 147. Zie ook *Trb.* 1980, 144.

De vertaling van de op 21 juni 1988 aangenomen Aanbeveling 176 luidt als volgt:

Aanbeveling betreffende de bevordering van werkgelegenheid en de bescherming tegen werkloosheid

De Algemene Conferentie van de Internationale Arbeidsorganisatie,

Bijeengeroepen te Genève door de Raad van Beheer van het Internationaal Arbeidsbureau en aldaar bijeengekomen op 1 juni 1988, in haar vijfenzeventigste zitting, en

Besloten hebbende tot het aannemen van bepaalde voorstellen met betrekking tot de bevordering van werkgelegenheid en de sociale zekerheid, die als vijfde punt op de agenda van de zitting staan, en

Vastgesteld hebbende dat deze voorstellen de vorm zullen aannemen van een aanbeveling ter aanvulling van het Verdrag betreffende de bevordering van werkgelegenheid en de bescherming tegen werkloosheid, 1988,

Neemt heden, de eenentwintigste juni van het jaar 1988 de volgende Aanbeveling aan, die kan worden aangehaald als de Aanbeveling betreffende de bevordering van werkgelegenheid en de bescherming tegen werkloosheid, 1988.

I. ALGEMENE BEPALINGEN

1. In deze Aanbeveling –

a. omvat de term „wetgeving” alle regels, alsmede wetten en voorschriften met betrekking tot sociale zekerheid;

b. betekent de term „voorgeschreven” vastgesteld door of krachtens de nationale wetgeving;

c. betekent de term „het Verdrag”, het Verdrag betreffende de bevordering van werkgelegenheid en de bescherming tegen werkloosheid, 1988.

II. BEVORDERING VAN PRODUKTIEVE ARBEID

2. De bevordering van volledige, produktieve en uit vrije wil gekozen arbeid met alle passende middelen, met inbegrip van sociale zekerheid, zou een prioritaire doelstelling van het nationale beleid dienen te zijn. Deze middelen zouden onder andere dienen te omvatten: arbeidsbemiddeling, beroepsopleiding en beroepsvoorlichting.

3. In tijden van economische crisis zou een aanpassingsbeleid onder andere, onder voorgeschreven voorwaarden, dienen te omvatten maatregelen om initiatieven te stimuleren waarbij op grote schaal zoveel mogelijk arbeidskrachten worden ingezet.

4. De Leden zouden er in het bijzonder naar dienen te streven, onder voorgeschreven voorwaarden en op de meest passende wijze de beroepsmobiliteit te stimuleren door:

a. tegemoetkomingen in de reiskosten en de kosten van voorzieningen die nodig zijn om profijt te trekken van de in het tweede lid bedoelde diensten;

b. tegemoetkomingen in de vorm van periodieke betalingen, berekend in overeenstemming met de bepalingen van artikel 15 van het Verdrag, voor een voorgeschreven periode van beroepsopleiding of omscholing.

5. De Leden zouden bovendien dienen te overwegen, onder voorgeschreven voorwaarden en op de meest passende wijze, in het

bijzonder beroepsmobiliteit of geografische mobiliteit te stimuleren door

- a. tijdelijke, geleidelijk afnemende tegemoetkomingen toe te kennen, bedoeld om – waar passend – een vermindering van inkomsten tengevolge van herintreding in het arbeidsproces te compenseren;
- b. tegemoetkomingen in reis- en verhuiskosten;
- c. tegemoetkoming wegens scheiding van het gezin;
- d. tegemoetkoming in inrichtingskosten.

6. De Leden zouden zorg dienen te dragen voor coördinatie van wettelijke pensioenregelingen en de coördinatie van particuliere pensioenfondsen aan te moedigen, ten einde belemmeringen voor beroepsmobiliteit weg te nemen.

7. De Leden zouden, onder voorgeschreven voorwaarden aan beschermde personen, faciliteiten dienen te bieden om hen in staat te stellen betaalde tijdelijke arbeid te verrichten, zonder de werkgelegenheid van andere werknemers in gevaar te brengen en met het doel hun eigen kansen om produktieve en uit vrije wil gekozen arbeid te verkrijgen, te verbeteren.

8. De Leden zouden, voor zover mogelijk, aan werklozen die hun eigen bedrijf willen opzetten of een andere economische activiteit willen ontplooiën financiële steun en advies dienen te bieden onder voorgeschreven voorwaarden.

9. De Leden zouden de mogelijkheid dienen te bestuderen van het sluiten van bilaterale en multilaterale overeenkomsten die voorzien in steun aan door hun wetgeving beschermde buitenlandse werknemers die uit vrije wil wensen terug te keren naar het grondgebied van de Staat waarvan zij onderdaan zijn of waarop zij voorheen woonachtig waren. Wanneer zulke overeenkomsten niet bestaan, zouden de Leden, door hun nationale wetgeving, de betrokken werknemers financiële steun dienen te verlenen.

10. De Leden zouden, waar passend, in overeenstemming met de bepalingen van multilaterale overeenkomsten, alle ingevolge wettelijke pensioenregelingen en voorzieningsfondsen geaccumuleerde reserves op zodanige wijze dienen te beleggen, dat zij de werkgelegenheid in het land stimuleren en niet ontmoedigen en zij zouden investeringen uit particuliere bronnen, met inbegrip van particuliere pensioenregelingen dienen aan te moedigen, terwijl zij te gelijker tijd de noodzakelijke waarborgen bieden voor de veiligheid en het rendement van de investeringen.

11. De geleidelijke invoering in plattelandsgebieden en stedelijke gebieden van maatschappelijke dienstverlening, met inbegrip van gezondheidszorg, gefinancierd uit de sociale-zekerheidspremies of uit andere bronnen, zou moeten leiden tot vergroting van de werkgele-

genheid en voorzien in de opleiding van personeel, en zou te gelijker tijd een praktische bijdrage moeten leveren aan de verwezenlijking van nationale doelstellingen met betrekking tot bevordering van de werkgelegenheid.

III. BESCHERMING VAN WERKLOZEN

12. Bij gedeeltelijke werkloosheid en in het in artikel 10, derde lid, van het Verdrag bedoelde geval zou onder voorgeschreven voorwaarden een uitkering dienen te worden verstrekt in de vorm van periodieke betalingen die in redelijke mate het verlies van inkomsten als gevolg van werkloosheid compenseren. Deze uitkeringen zouden kunnen worden berekend aan de hand van de vermindering van arbeidsuren van de werkloze, of op zodanige wijze dat het totale bedrag van de uitkering en de inkomsten uit deeltijdarbeid te zamen een bedrag vormen dat uitkomt tussen de eerdere inkomsten uit voltijdarbeid en het bedrag van de volledige werkloosheidsuitkering, ten einde het verrichten van deeltijdarbeid of tijdelijke arbeid niet te ontmoedigen, wanneer deze vormen van arbeid kunnen bijdragen tot de terugkeer naar voltijdarbeid.

13. 1. De in artikel 15 van het Verdrag voor de berekening van uitkeringen vermelde percentages zouden dienen te zijn gebaseerd op de bruto inkomsten van de begunstigde, voor aftrek van belasting en sociale-zekerheidspremies.

2. Indien passend, zouden deze percentages kunnen worden bereikt door de vergelijking van netto periodieke betalingen, na aftrek van belasting en premies met netto-inkomsten na aftrek van belasting en premies.

14. 1. Het begrip passende arbeid zou, onder voorgeschreven voorwaarden, niet dienen te worden toegepast op:

a. arbeid die een verandering van beroep inhoudt, waarbij geen rekening wordt gehouden met bekwaamheden, kwalificaties, vaardigheden, werkervaring of omscholingsmogelijkheden van de betrokkene;

b. arbeid die een verandering van woonplaats meebrengt naar een plaats waar geen passende woonruimte beschikbaar is;

c. arbeid waarbij de voorwaarden en de beloning aanzienlijk minder gunstig zijn dan op het desbetreffende tijdstip doorgaans worden toegekend in het beroep en de streek waarin de arbeid wordt geboden;

d. arbeid die beschikbaar komt als rechtstreeks gevolg van een werkonderbreking, ten gevolge van een lopend arbeidsconflict;

e. zodanige arbeid die, om een andere reden dan vermeld onder de letters a tot d, en naar behoren rekening houdend met alle bijkomende omstandigheden met inbegrip van de verantwoordelijkheden van de

betrokken persoon jegens zijn gezin, niet onredelijk is de arbeid te weigeren.

2. Bij het beoordelen van de in de letters a tot en met c en e van het voorgaande lid vermelde criteria zou in het algemeen rekening dienen te worden gehouden met de leeftijd van de werkloze personen, de duur van hun dienstverband in hun vorige beroep, de ervaring die zij hebben verworven, de duur van hun werkloosheid, de toestand op de arbeidsmarkt en de gevolgen van de arbeid voor hun persoonlijke omstandigheden en die van hun gezin.

15. Indien een werkloze ermee heeft ingestemd voor een voorgeschreven maximumperiode tijdelijke werkgelegenheid te aanvaarden, die niet als passend kan worden beschouwd in de zin van paragraaf 14 of een deeltijdarbeid accepteert onder de omstandigheden zoals bedoeld in artikel 10, derde lid, van het Verdrag, zouden het niveau en de duur van de werkloosheidsuitkering die aan het eind van deze periode van arbeid wordt betaald, niet nadelig mogen worden beïnvloed door de inkomsten van de werkloze uit deze arbeid.

16. De Leden zouden dienen te streven geleidelijk de toepassing van hun wetgeving met betrekking tot uitkering bij werkloosheid uit te breiden tot alle werknemers. Ambtenaren wier werkgelegenheid tot de normale pensioengerechtigde leeftijd wordt gegarandeerd door nationale wetten of voorschriften kunnen van de bescherming worden uitgesloten.

17. De Leden zouden ernaar dienen te streven werknemers die gedurende een wachttijd in de problemen geraken, te beschermen.

18. De volgende bepalingen zouden al naar het geval van toepassing dienen te zijn op de in artikel 26, eerste lid, van het Verdrag vermelde categorieën personen:

a. in geval van volledige werkloosheid kan de uitkering worden berekend in overeenstemming met de bepalingen van artikel 16 van het Verdrag;

b. de referteperiode zou onder voorgeschreven voorwaarden voor bepaalde categorieën mensen die voor het eerst werk zoeken, kunnen worden aangepast of buiten beschouwing worden gelaten;

c. wanneer zonder een referteperiode een uitkering wordt verstrekt:

(i) kan de wachttijd worden verlengd tot een voorgeschreven tijdvak;

(ii) kan de duur van de periode gedurende welke de uitkering wordt betaald, onder voorgeschreven voorwaarden worden beperkt niettegenstaande de bepalingen van artikel 19, eerste lid, van het Verdrag.

19. Wanneer de duur van de periode gedurende welke de uitkering wordt betaald, wordt beperkt door de nationale wetgeving, zou deze,

onder voorgeschreven omstandigheden, dienen te worden verlengd tot de pensioengerechtigde leeftijd voor werklozen die een voorgeschreven leeftijd, voorafgaande aan de pensioengerechtigde leeftijd, hebben bereikt.

20. Leden wier wetgeving voorziet in recht op medische verzorging en deze direct of indirect afhankelijk stelt van beroepsuitoefening, zouden, onder voorgeschreven voorwaarden, ernaar dienen te streven dat medische zorg wordt geboden aan werklozen met inbegrip van, wanneer mogelijk, hen die geen werkloosheidsuitkering ontvangen, en personen te hunnen laste.

21. De Leden zouden ernaar dienen te streven aan personen die een uitkering bij werkloosheid ontvangen, onder voorgeschreven voorwaarden te garanderen dat de periode gedurende welke uitkeringen worden betaald, in aanmerking wordt genomen

a. voor de verwerving van het recht op en, wanneer passend, de berekening, van de arbeidsongeschiktheidsuitkering, het ouderdomspensioen en de uitkering aan nabestaanden, en

b. voor de verwerving van het recht op medische zorg en op uitkering in geval van ziekte, zwangerschap en op gezinstoelagen, na een periode van werkloosheid,

wanneer de wetgeving van het betrokken Lid in zulke uitkeringen voorziet en deze direct of indirect afhankelijk stelt van beroepsuitoefening.

22. De Leden zouden ernaar dienen te streven wettelijke regelingen voor sociale zekerheid die zijn gebaseerd op de uitoefening van een beroep, aan te passen aan de beroepsomstandigheden van deeltijdwerkers. Deze aanpassingen, voorzien in artikel 25 van het Verdrag, zouden onder voorgeschreven voorwaarden in het bijzonder betrekking dienen te hebben op:

a. het minimum aantal werkuren in de minimuminkomsten, nodig om in aanmerking te komen voor uitkeringen ingevolge de basisregelingen en aanvullende regelingen;

b. maximuminkomsten voor de berekening van premies;

c. de referteperiode, vereist om in aanmerking te komen voor een uitkering;

d. de methoden voor de berekening van contante uitkeringen, in het bijzonder pensioenen, op basis van inkomsten en van de duur van het tijdvak van premiebetaling, het tijdvak van verzekering of van uitoefening van een beroep;

e. het recht op niet-vernederde minimumuitkeringen en forfaitaire uitkeringen, in het bijzonder gezinstoelagen.

23. De Leden zouden moeten trachten werkelijk begrip te bevorderen voor de problemen van werklozen, in het bijzonder voor hen die langere tijd werkloos zijn en voor hun behoefte aan voldoende inkomen.

IV. DE ONTWIKKELING EN VERBETERING VAN BESCHERMINGSSYSTEMEN

24. Aangezien de systemen voor de bescherming van werklozen van sommige Leden nog in een beginstadium van ontwikkeling verkeren en andere Leden mogelijk veranderingen in bestaande regelingen moeten overwegen in het licht van de veranderende behoeften, is het toegestaan de hulp aan werklozen op verschillende manieren aan te pakken en zouden de Leden hoge prioriteit moeten toekennen aan volledige en ongehinderde uitwisseling van informatie over programma's voor hulpverlening aan werklozen.

25. Om ten minste te voldoen aan de normen vervat in Deel IV (werkloosheidsuitkering) van het Verdrag betreffende minimumnormen van sociale zekerheid, 1952, zouden Leden die hun systeem voor bescherming tegen werkloosheid willen ontwikkelen, zich, voor zover mogelijk en passend, dienen te laten leiden door de volgende bepalingen.

26. 1. De Leden zouden zich bewust dienen te zijn van de technische en administratieve moeilijkheden die de planning en invoering van mechanismen voor sociale zekerheid tot schadeloosstelling bij werkloosheid met zich meebrengen. Ten einde bepaalde vormen van schadeloosstelling bij werkloosheid in te voeren door betaling van algemene uitkeringen, zouden zij ernaar dienen te streven zo spoedig mogelijk aan de volgende voorwaarden te voldoen:

a. de invoering en bevestigende exploitatie van een gratis arbeidsbemiddelingsdienst van overheidswege, bestaande uit een netwerk van arbeidsbureaus, en over voldoende administratieve bekwaamheid beschikkend om informatie omtrent de arbeidsmarkt te verzamelen en te analyseren, vacatures en werkzoekenden te registreren en objectief te verifiëren of personen onvrijwillig werkloos zijn;

b. een redelijk niveau van dekking door en uitgebreide ervaring in het administreren van andere takken van sociale zekerheid, die op maatschappelijke en economische gronden worden geacht voorrang te hebben, zoals eerste-lijnsgezondheidszorg en schadeloosstelling bij arbeidsongevallen.

2. De Leden zouden hoge prioriteit moeten toekennen aan het streven te voldoen aan de voorwaarden vervat in punt 1 hierboven door een voldoende hoog niveau van stabiele werkgelegenheid te bevorderen, met toereikende lonen en arbeidsomstandigheden, in het bijzonder door middel van noodzakelijke en passende maatregelen, zoals beroepsvoorlichting en -opleiding, ten einde het vrijwillig bij elkaar brengen van op de arbeidsmarkt beschikbare vaardigheden en beschikbare vacatures te vergemakkelijken.

3. Er zou steeds gebruik dienen te worden gemaakt van de medewerking en de technische adviezen van het Internationaal Arbeidsbureau om alle initiatieven van Leden op dit gebied in gevallen waarin er niet voldoende nationale deskundigheid is, te steunen.

4. Wanneer aan de in punt 1 vermelde voorwaarden wordt voldaan, zouden de Leden zo snel als hun middelen dit toelaten, en zodanig in fasen, programma's dienen in te voeren voor de bescherming van werklozen, met inbegrip van stelsels van sociale zekerheid en schade-loosstelling bij werkloosheid.

27. In gevallen waarin niet wordt voldaan aan de voorwaarden vermeld in paragraaf 26, punt 1, zouden de Leden voorrang dienen te verlenen aan bijzondere hulpmaatregelen voor de meest behoeftige werklozen, voor zover de beschikbare middelen dit toelaten en de nationale omstandigheden in aanmerking nemende.

28. Leden die een nationaal voorzieningsfonds hebben opgezet, zouden de mogelijkheid kunnen bestuderen tot goedkeuring van de betaling van periodieke contante uitkeringen aan de houders van rekeningen wier inkomsten stagneren door langdurige werkloosheid en wier gezinsomstandigheden hachelijk zijn, ten einde te voorzien in hun meest noodzakelijke behoeften. De hoogte van deze uitkering en de periode gedurende welke deze wordt betaald, zou kunnen worden beperkt overeenkomstig de omstandigheden, met name wat betreft het saldo van de rekening.

29. De Leden zouden tevens werkgevers- en werknemersorganisaties kunnen aanmoedigen om steunfondsen binnen de onderneming of tussen ondernemingen in het leven te roepen. Deze zouden met succes kunnen worden ingevoerd in de ondernemingen en sectoren van bedrijvigheid met voldoende economische draagkracht.

30. Leden wier wetgeving vereist dat werkgevers aan werknemers die hun baan hebben verloren, een uitkering bij ontslag betalen, zouden een regeling dienen te overwegen door middel waarvan de werkgevers deze verantwoordelijkheid gezamenlijk dragen door fondsen te stichten, die worden gefinancierd uit bijdragen van werkgevers, ten einde te waarborgen dat de betrokken werknemers deze betalingen ontvangen.

Het voorgaande is de authentieke tekst van de Aanbeveling, naar behoren aangenomen door de Algemene Conferentie van de Internationale Arbeidsorganisatie tijdens haar vijfenzeventigste zitting, die werd gehouden te Genève en voor gesloten werd verklaard op tweeëntwintig juni 1988.

TEN BLIJKE WAARVAN wij onze handtekening hebben geplaatst op de tweeëntwintigste juni 1988.

De Voorzitter van de Conferentie,

(w.g.) WOLFGANG BEYREUTHER

De Directeur-Generaal van het Internationaal Arbeidsbureau,

(w.g.) FRANCIS BLANCHARD

Uitgegeven de vijftwintigste januari 1991.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

H. VAN DEN BROEK